

~~Два три тридесет~~

~~И цѣлъ венецъ цвѣтя цвѣтятъ~~

Въ широкий дворъ; но тѣхний цвѣтъ

Е сведенъ и печаленъ днесъ,

Като моминский дѣлъ злочестъ!

Стояна, хубава, Стояна

Защо си блѣдна и смутена!

Каква ли скръбъ те притесни?

Защо на сълзитѣ слѣдитѣ

Личатъ по свѣхнали страни?

Отдавна при другарки свои

Не идва тя и въвъ покои

Самотна чезне и линѣй!

Селото съ нея се гордѣй!

Защо и бледна и смутена

Избѣгва смѣхъ и развлечения?

И не вестява се денѣ

Ни вечеръ щомъ се прислони

До изворътъ съ котлитѣ бѣли?

Защо ли не сж я видѣли

Отдавна въвъ седенка тиха?